

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-3/16

**Lucio Cesare Aquino
proti
Belgische Staat**

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná hof van beroep te Brussel)

„Řízení o předběžné otázce – Unijní právo – Práva přiznaná jednotlivcům – Porušení soudem –
Předběžné otázky – Předložení věci Soudnímu dvoru – Vnitrostátní soud rozhodující
v posledním stupni“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 15. března 2017

1. *Předběžné otázky – Předložení věci Soudnímu dvoru – Výkladové otázky – Povinnost podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Soud, který vydal rozhodnutí, jež lze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva – Neexistence uvedené povinnosti – Nepřezkoumání kasační stížnosti z důvodu zpětvzetí navrhovatele – Neexistence vlivu*

(Článek 267 třetí pododstavec SFEU)

2. *Předběžné otázky – Předložení věci Soudnímu dvoru – Výkladové otázky – Povinnost podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Odmítnutí kasační stížnosti z důvodů nepřípustnosti, které jsou vlastní řízení před dotčeným soudem – Neexistence uvedené povinnosti – Dodržení zásady rovnocennosti a zásady efektivity*

(Článek 267 třetí pododstavec SFEU)

1. Článek 267 třetí pododstavec SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že soud, jehož rozhodnutí lze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, nelze považovat za soud rozhodující v posledním stupni v případech, kdy kasační stížnost podaná proti rozhodnutí tohoto soudu nebyla přezkoumána z důvodu zpětvzetí kasační stížnosti navrhovatele.

Jak Soudní dvůr několikrát zdůraznil, soud, který rozhoduje v posledním stupni, je již z definice orgánem v posledním stupni, u něhož mohou jednotlivci uplatnit práva, která jim unijní právo přiznává. Soudy rozhodující v posledním stupni jsou pověřeny zajistit na vnitrostátní úrovni jednotný výklad právních pravidel (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 30. září 2003, Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, bod 34, a ze dne 13. června 2006, Traghetti del Mediterraneo, C-173/03, EU:C:2006:391, bod 31).

Z toho vyplývá, že Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rada pro spornou cizineckou agendu) nelze považovat za soud rozhodující v posledním stupni, jelikož její rozhodnutí mohou být přezkoumána vyšším orgánem, u něhož mohou jednotlivci uplatnit práva, která jim unijní právo přiznává. Rozhodnutí, která přijímá, tedy nevydává vnitrostátní soud, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva ve smyslu čl. 267 třetího pododstavce SFEU.

Okolnost, že se na základě ustanovení článku 18 královské vyhlášky ze dne 30. listopadu 2006 upravující řízení o kasačním opravném prostředku u Státní rady má za to, že navrhovatel, který podal kasační stížnosti proti rozhodnutí Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rada pro spornou cizineckou agendu), na základě nevyvratitelné domněnky vzal kasační stížnost zpět, jelikož nepožádal o pokračování v řízení ve lhůtě třiceti dnů ode dne, kdy mu byla doručena zpráva auditora dospívající k závěru, že opravný prostředek je nepřipustný nebo musí být zamítnut, nemá žádný vliv na skutečnost, že rozhodnutí Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rada pro spornou cizineckou agendu) mohou být zpochybněna u vyššího orgánu, a tudíž je vydává soud, který nerozhoduje v posledním stupni.

(viz body 34, 36–38 a výrok 1)

2. Článek 267 třetí pododstavec SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že soud rozhodující v posledním stupni nemusí předkládat předběžnou otázku Soudnímu dvoru, jestliže je kasační stížnost odmítnuta z důvodů nepřipustnosti, které jsou vlastní řízení před tímto soudem, s výhradou dodržení zásad rovnocennosti a efektivity.

V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že jestliže nelze proti rozhodnutí vnitrostátního soudu podat soudní cestou opravný prostředek, je tento vnitrostátní soud v zásadě povinen předložit Soudnímu dvoru žádost ve smyslu čl. 267 třetího pododstavce SFEU, pokud je před ním vznesena otázka týkající se výkladu Smlouvy o FEU (rozsudek ze dne 18. července 2013, Consiglio Nazionale dei Geologi, C-136/12, EU:C:2013:489, bod 25).

Ze vztahu mezi čl. 267 druhým pododstavcem SFEU a čl. 267 třetím pododstavcem SFEU vyplývá, že soudy uvedené v čl. 267 třetím pododstavci SFEU mají tutéž posuzovací pravomoc jako všechny ostatní vnitrostátní soudy, pokud jde o otázku, zda je rozhodnutí o ustanovení unijního práva nezbytné k tomu, aby mohly vydat rozhodnutí. Tyto soudy tedy nejsou povinny předložit otázku výkladu unijního práva, která před nimi byla vznesena, pokud není relevantní, tedy v případě, že by odpověď na tuto otázku, ať už jakákoliv, nemohla mít žádný vliv na řešení sporu (rozsudek ze dne 18. července 2013, Consiglio Nazionale dei Geologi, C-136/12, EU:C:2013:489, bod 26).

V případě, že v souladu s procesními pravidly dotčeného členského státu musí být důvody uplatněné před soudem uvedeným v čl. 267 třetím pododstavci SFEU prohlášeny za nepřipustné, tudíž nelze mít za to, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nezbytná a relevantní k tomu, aby tento soud mohl vydat rozhodnutí.

(viz body 42–44, 56 a výrok 3)